PEKLEM K RÁJI,

ANEB:

ÚTĚK DO SVATÉ ZEMĚ.

DÍL I.

(Pokračování.)

"Proč myslíš, že je to můj duch?"

"Poněvadž jsme tě považovali za mrtvu."

"Kdo pak ti to řekl?"

"Bela Štěpán."

"Od koho to slyšel?"

"My jsme věděli, žes byla zavřena v zámecké věži, která právě vyhořela a myslili jsme, že jsi tam zahynula."

Stará cikánka se potupně usmála a pravila:

"Tu radost tomu tyranovi neudělám, abych se dala za živa upáliti! Mnoho již ovšem k tomu nescházelo, ale mně jest ten zbytek života přec ještě trochu milým, než abych nehleděla tak dlouho jej chrániti, pokud mi to bude možným."

Jerda byla ovšem od hejduků do zámecké věže odvedena a tam do malé postranní komůrky zavřena, která se nalezala vedle klenuté síně, poněvadž se s ní bezpochyby nechtěli po starých vylámaných schodech k podzemním žalářům trmáceti.

V té klenuté síni měli hejdukové a někteří sluhové svou mistnost a proto nemohla Jerda ze svého vězení uprchnouti.

V té komůrce byla i ve dne taková tma, že nemohla ani ku stěnám dohlednouti.

Jen skulinou ve dveřích tam vnikal večer slabý proužek světla od lampy, která visela v síni.

Jerda se tam chovala docela tiše a nikdo se dále o ni nestaral. Hejduci a sluhové tam večer statně popíjeli a vesele se bavili. Oslavovali také pohřeb hraběnky Ady — rovněž jako jejich pán.

Stará cikánka seděla dlouhou chvíli na otepi slámy, která jí měla sloužiti za lože, přemýšlejíc o svém osudu, a jakým spůsobem by jí bylo možným ze svého vězení se dostati, až konečně zemdlením usnula.

Spala dosti tvrdě, že se neprobudila ani pustým hulákáním, jež ve vedlejší síni panovalo.

Konečně ji však probudilo silné hřímání. Vzchopila se rychle a zvolala hlasitě:

"Bože spravedlivý, sešli na tu spustlou rotu své zničující blesky!"

Skoro v témž okamžení zarachotila opět strašná hromová rána a celá věž se otřásla, jako by se měla sřítiti.

Jerda byla prudkostí vzduchu ode dveří odhozena a sklesla u zdi na zem.

Zde zůstala několik minut jako omrážena ležeti, a když se zase vzpamatovala a posadila se, vnikalo do jejího vězení jasné světlo a ona shledala, že jsou dvéře pootevřeny.

Ve vedlejší síni slyšela jen šramot rychle se vzdalujících kroků.

Najednou zaslechla ze dvora pokřik:

"Hoří! Hoří!"

Tento pokřik, který jí zvěstoval nové nebezpečí, přivedl ji zase k úplnému vědomí. Vzchopila se rychle a skočila ku dveřím. Tyto byly ze závěs vytržené a z části rozbité. Na dveřejích byly zurážené kusy kamene.

Bylo patrno, že byl blesk do věže udeřil a až do dolejší síně ji prorazil a zde že rozbil dveře u vězení, v němž byla Jerda.

Tato se již ani okamžik nerozmýšlela a použila této příležitosti k útěku.

Proklouzla rozbitými dveřmi do síně, jež byla prázdná.

Odtud se dostala šťastně na dvůr, kde již bylo mnoho lidí, kteří ve zmatku sem tam pobíhali a křičeli.

Jerdy si nikdo nevšímal, která podél samé zdi ku vratům chvátala a těmito šťastně ze zámku se dostala.

Tak znělo její vypravování, k němuž pak ještě doložila:

"Pak jsem seděla pod hustým křovím a dívala jsem se, jak plameny z věže vyšlehovaly. Doufala jsem, že shoří celé to proklaté hnízdo; ale oheň se obmezil jen na tu věž."

Když byla všecko vypověděla, ohlédl se Jánoš na dveře u přístavku a poslouchal, zdali se tam nic nehýbe. Tam však bylo ticho.

Jerda mrštila pohledem na plotničku a pravila:

"Bezpochyby chceš časně ráno někam odejít, že si již vaříš snídaní?"

"Ano," přisvědčil Jánoš s chvatem.

Doufal totiž, že tu starou ženu tím přiměje, aby brzo od něho odešla

Ale v té naději se zklamal. Jerda se vyjádřila, že si u něho asi hodinu odpočine a pak že s ním půjde na pustu, ale dříve že s ním posnídá, an prý vidí, že bude jeho polévka také pro ni dostačovati.

Pokročila ku plotně a podívala se do obou hrnků, které na ní stály.

"Tyť toho vaříš, že to dostačí pro tři osoby!" zvolala s podivením. "Dnes musíš mít pořádný hlad, Jánoši!"

Tento byl chvilku v rozpacích. Ale najednou se upamatoval, že umí Jerda výborné léky připravovati a že by Ada také nějakého léku potřebovala.

Netroufal si však s tím tajemstvím se jí svěřiti.

Jerda však jeho rozpaky hned spozorovala a pravila, upírajíc na něho pátravý pohled:

"Mně se zdá, jako bys měl něco na srdci, Jánoši."

"Ano, mám," odpověděl tento s povzdechem.

"Tydy mi to řekni."

"Ale je otázka, zdali dovedeš mlčeti."

"O tom jsi snad již přesvědčen."

"Zde se jedná pro jistou nemocnou osobu o rychlou pomoc, již bys jí snad mohla ty poskytnouti."

"To udělám s radostí, když mi to bude možným. Tedy řekni, co mám dělati, a já budu mlčet."

"Mohu se ubezpečiti, že to u sebe zachováš co tajemství, s čím se ti svěřím?"

"Na to ti přísahám!" odpověděla Jerda a pozdvihla oči k nebi.

Jánoš jí nyní vypravoval, jaké osoby u sebe skrývá, jak se k němu dostaly a v jakém stávu se hraběnka nalézá.

Jerda jej poslouchala s velkým užasnutím a pravila pak:

"Pro tu ubohou paní bych obětovala i svůj život. Ty víš, jak byla ke mně vždycky laskavou a dobrotivou, a jak jsem ji ctila a milovala. Uveď mě k ní. Kde pak ji máš?"

"Počkej chvilku. Já se musím podívati, zdali nespí, a musím jí to dříve ohlásit."

Vklouzl po tichu do přístavku, chtě to dříve oznámiti Evgenovi, že je stará Jerda u něho a jakou naději on na ni skládá.

Ada byla ze svého klidného spánku již se probudila, a také byla Jánošovu rozmluvu s Jerdou částečně slyšela.

Když byl Jánoš domluvil, pravila šeptem:

"Když je to Jerda, tedy ji ke mně pusť. Ona má poctivý úmysl."

Jánoš se vrátil ku staré cikánce a uvedl ji do přístavku.

Ada jí podala obě ruce a pravila slabým hlasem:

"Buď mi vítána, přítelkyně!"

Jerda k ní přiklekla, pojala ji za ruce a zvolala, tisknouc si je [illegible] k ústům:

"Ano, ty jsi živa, ubohá dušinko, a šťastně jsi té hrozné smrti ušla. Dá Bůh, že budeš ještě šťastnou, a že budou i jiní lidé s tebou šťastnými."

Nyní přistoupil Jánoš ku staré ženě a napomenul ji, aby tak hlasitě nemluvila, an prý se nemůže věděti, zdali tam ještě někdo [illegible].

Pak vyšel po tichu z chaty a dával se Sultánem pozor, nehrozí-li jeho chráněncům žádné nebezpečí.

Stará žena zůstala ještě u Ady a vyptávala se jí starostlivě na její zdravotní stav, aby věděla, jakým spůsobem by jí mohla pomoci.

Když byla se [illegible] důkladně se jí vyptala, zamyslila se na chvilku a pravila pak:

"Především potřebuješ klidu a spánku, který tě posilní a já pak ti uvařím nápoj, který dodá tvému zemdlenému tělu nového života a tvému srdci nové zmužilosti. Jen hleď zachovat klidnou mysl a oddej se bez starosti tichému spánku, neboť máš u sebe věrné přátele, kteří tě opatrují."

Ada jí stiskla vřele ruku a zamhouřila oči, chtíc se pokusiti, bude-li moci usnouti.

Evgen se nyní obrátil k ženě a tázal se jí šeptem, co o stavu Ady soudí.

Tato mu pohlédla do obličeje, na němž se jevila veliká starostlivost, a odpověděla též po tichu:

"Ona je mladá a mladé síly dělají zázraky—a co tyto nezmohou, to dokáže můj lék."

"Ale máš zde všecko, co k tomu potřebuješ?"

"To najdu všecko u Jánoše," odpověděla žena. "Jen se postarej, aby nebyla ta dobrá paní ze svého klidu vyrušena."

Pak se tiše vykradla do vedlejší světničky.

Ada byla zase usnula a Evgen seděl tiše u ní a nespustil s ní ani oka.

Asi za půl hodiny otevřela Jerda polehounku dveře a pozorně poslouchala. Venku byl již bílý den, ale v tom přístavku bylo posud šero, které hořící lampa svým slabým světlem poněkud rozptylovala.

Nyní tam zaslechla Jerda slabý šramot.

Obrátila se k Jánošovi a pravila šeptem:

"Ticho, ona již nespí. Já jí tam teď donesu ten nápoj."

Nalila do půli vinní sklenice tmavého odvaru, který byla na plotně z nějakého koření uvařila, přilila do toho trochu vína a vody a pravila, dívajíc se na to proti světlu:

"Bude to dobré. Do večera bude Ada tak dalece zotavena, že se bude moci vydat na cestu."

Pak se odebrala s tou sklenicí k Adě.

Za chvilku vstoupil do světničky Evgen a pravil:

"Ada se toho nápoje trochu napila, který jí ta žena připravila a povídá, že je jí po něm lépe. Jerda myslí, že bude do večera již tak zotavena, že bude moci na další cestu se vydati. Nevíš, jakým spůsobem by nám bylo možným odsud dále cestovati a nemohl bys nám do večera zaopatřiti nějaký povoz a koně?"

"Koně má čikoš vždycky, a nějaký vozík mohu také zaopatřiti. Do večera to bude všecko připraveno a přes pustu vás povezu sám."

"Kéž bychom měli tu pustu již za sebou!"

"Na pustě jste jistější než kdekoli jinde," pravil Jánoš. "Čikoši drží všickni dohromady a já potřebují říci jen slovo, a budou všickni při mně."

"Já ti věřím; ale tam dlouho zůstati nemůžeme. Ty víš, že nejsem v Uhrách nikde jist. Proto musím hledět, abych se co nejdříve zase dostal přes hranice."

"A sice s hraběnkou Adou!" doložil Jánoš.

"Jen bude-li chtít se mnou jeti. Já ji k tomu nutit nemohu."

"O tom nepochybuj, že s tebou půjde. Ona se o tebe vždycky vřele zajímala a často se mne ptala, zdali jsem se již něco o tobě dověděl a zdali vím, kde se zdržuješ. Měla vždycky o tebe strach, že tě snad stihlo nějaké neštěstí. Já jí ovšem nemohl na ty otázky nic určitého odpověděti, poněvadž musím stále být u svých koní a nikam nepřijdu, kde bych se mohl něco dověděti."

Tato slova Evgena velice potěšila.

KAPITOLA V.

Útěk na pustu.

Jánoš osedlal hned časně ráno svého koně a odjel tryskem na pustu, jsa provázen svým věrným Sultánem.

Za chvíli po jeho odjezdu se Ada probudila, cítíc v celém těle již značné osvěžení a posilnění.

Jerda jí zase přinesla ve sklenici svůj nápoj. Ada se ho napila a pak zase zavřela oči a za chvilku usnula.

Konečně se vrátil Jánoš ze své vyjížďky. Otevřel po tichu dveře u přístavku, v němž nyní jeho chráněnci tiše spali a chvíli je pozoroval, jevě na obličeji velkou starostlivost.

Pak zase polehounku zavřel a vrátil se do světničky.

Jerda si k němu přisedla a oba se spolu zabrali do tichého hovoru, radíce se spolu, jakým spůsobem by bylo možná Adu a Evgena na jejich další cestě před všelikým nebezpečím zachrániti.

Najednou počal pes vrčeti, a Jánoš vyšel ven, aby se podíval, zdali nehrozí nějaké nebezpečí.

Spatřil člověka, jenž s velkým chvatem k jeho chatě přicházel a poznal v něm Josefa.

Pokročil mu rychle vstříc, chtě tomu zabrániti, aby se nepřiblížil až k jeho chatě a nedověděl se jeho tajemství.

"Jsi doma sám?" tázal se ho Josef již z daleka.

"Koho bych u sebe měl?" odvětil Jánoš. Co tak pospícháš?"

"Musím kamaráde. Ale pojďme do chaty, aby nás zde nikdo neviděl.

"Já se nemusím bát nikoho."

"Ale já!"

"Proč?"

"Poněvadž jsem pronásledován."

"Kdo pak tě pronásluduje?"

"Hrabě za mnou vyslal své pochopy. Proto nemeškejme a pojďme do chaty."

To se však státi nesmělo a proto Jánoš pravil:

"Když jsi pronásledován, pak je pro tebe lépe, když zůstaneme venku, poněvadž můžeme hned vidět, kdyby se tvoji pronásledovatelé sem blížili."

"Ano, máš pravdu. Máš nějakou skrýši, kde bych mohl zůstat až do večera?"

Tato otázka přivedla Jánoše opět do nových nesnází. — Pročež odpověděl:

"Já ve své boudě takového místa nemám, kde bys se mohl ukrýti. Na pustě jsi přece mnohem bezpečnější, než u mne."

"To je také pravda. Tedy mě aspoň nech chvilku si zde odpočinouti."

Hodil sebou na trávník a vypravoval Jánošovi, co bylo příčinou, že se naň hrabě tak rozzlobil.

"Jak víš," pravil, "byla dnes za nebožku hraběnku zádušní mše. Do kostela se dostavil také nějaký starý mnich, který byl také včera na pohřbu a hraběti veřejně vytýkal, že svou ubohou paní utrápil. Když ho dnes hrabě zase v kostele spatřil, chtěl ho dát svými pochopy zatknouti. Ti se ho chtěli hned chopiti, jakmile vyšel z kostela. On se jim sice statečně bránil, že jsme se všichni divili, kde se ta síla v jeho starém těle vzala, ale poněvadž na nej byli tři hejdukové, byli by ho konečně přece přemohli. Když jsem viděl, že mu hrozí nebezpečí, ujal jsem se ho a vyzval jsem také jiné, aby se ho zastali. Pak musili hejdukové odtáhnouti s nepořízenou, a ten starý mnich měl dosti času, aby mohl zmizeti Proto má hrabě na mě vztek a chce mě za to potrestat. Já jsem to již napřed tušil a chtěl jsem se do večera schovat u starého Mikloše. Ale když přišli hejdukové do vsi a počali tam po mně pátráti, dostal Mikloš stach a prosil mě pro Boha, abych ho nepřiváděl do neštěstí. Proto mi nezbývalo nic jiného, než utéci přes zahradu do polí, a tak jsem se dostal až sem-"

"Viděl tě někdo?"

"Vidělo mě několik lidí, kteří pracovali na poli."

Jánoš zavrtěl povážlivě hlavou a pravil:

"Tedy jsi vlastně již vyzrazen. Proto bude nejlépe, když si co nejdříve vyhledáš nějaký bezpečnější útulek, než jaký ti mohu já ve své boudě poskytnouti. Ti lidé tě viděli ke mně utikati, a také jest známo, že my dva spolu žijeme v dobrém přátelství. Proto také se dá s jistotou očekávati, že tě budou hledat nejdříve u mne."

"Ano, máš pravdu, starý. Ale kam se mám obrátit?"

"Musíš hledět někam se dostati, kde nemá zdejší hrabě co poroučet, a to není tak daleko."

"Snad abych se utekl k beťáru Belovi? Nevíš, kde teď je?"

"To nevím," odvětil Jánoš.

"Ale někde na blízku být musí. Já ho včera viděl v kostele na tom pohřbu, a v noci prý ho lidé viděli na zámeckém dvoře při to požáru. Ten člověk je neohrožený a odvážlivý, a proti zdejšímu hraběti prý má nesmiřitelné zášť. Povídá se, že byl dříve vznešeným pánem a že se také ucházel o Adu, ale bez výsledku. Také se mluví, že se zdržuje ve zdejším okolí již celý rok a že se několikráte o to pokusil, aby se mohl k hraběnce Adě přiblížiti, ale to prý se mu také nepodařilo. Konečně prý si umínil ji unésti. Ostatně ty to víš lépe než já."

"To by všecko bylo možným. Odvahy k tomu má dost."

"Já myslím, starý, že to musíš ty nejlépe věděti."

Jánoš naň pohleděl překvapen a tázal se:

"Proč zrovna já?"

"Lidé to říkají!"

"Lidé říkají obyčejně více, než vědí. Ale já říkám jenom to, co skutečně vím. Proto ti radím, když jsi toho hraběte a jeho hejduky na sebe poštval, že učiníš nejlépe, když se ještě v čas někam uchýlíš, kde budeš jist. Poněvadž tě lidé viděli, že jsi utíkal sem, není o tom pochybnosti, že se ti pochopové co nejdříve přiženou a budou tě zde hledati."

Josef se zase zdvihl a pravil zamračen:

"Tedy raději půjdu. Doufám, že budeš tak chytrý a pošleš ty chlapy po jiné stopě, kde mě nenajdou."

Také Jánoš se vzchopil a pravil:

"Co mohu udělat, to udělám. Tedy buď s Bohem a vezmi pořádně nohy na ramena, Bylo by nejlépe, kdybys jich měl několik párů, abys je mohl střídati."

"Však já si pospíším. Nejprvé se pustím na Zombor."

Jánoš k tomu přisvědčil a Josef chvátal pryč.

Jánoš se za ním díval, až mu zmizel s očí a zabručel pak, kroutě hlavou:

"Že musil ten člověk zvrovna sem přijíti! Teď mi sem snad ještě přiláká ty pochopy!"

Vrátil se zas do chaty, a projevil cikánce a Evgenovi, který byl zatím se probudil, své obavy.

"Chovejte se co možná nejtišeji, abyste se nevyzradili," doložil pak.

"Já mám nějaký nápad," pravila Jerda. "Zde v tom přístavku je velká zásoba sena a také je tu několik otýpek kukuřicové slámy. Mohli bychom ten koutek, v němž Ada leží, několika tyčemi zahraditi, aby nad ní dělaly krov, a ty bychom mohli obložit tou slamou a pokrýt to všecko senem, aby se zdálo, že je ten kout celý senem a slamou naplněn."

Evgen a Jánoš uznali ten návrh za dobrý a také jej neodkladně provedli.

Ada byla ještě dále do kouta uložena, a Jánoš a cikánka počali s chvatem upravovati navržený zákrov, čímž povstala zakrytá prostora, jež dostačovala pro tři osoby.

Tato práce byla brzo hotova. Jerda lezla malým otvorem do té skrýše, Jánoš jej z venku zakryl senem a vyšel zase ven.

Vzal s sebou okopávačku a zaměstnával se zdánlivě na políčku, na němž měl kukuřici.

Při tom se však každou chvíli po celém okolí pátravě ohlédal a pozorně naslouchal, dávaje též pozor na psa, jenž před chatou tiše ležel.

"Ať přijde kdo chce," pravil sám pro sebe, "ty lidi u mne najít nesmí. Bude-li třeba, budu tomu hledět i násilím zabrániti. Sultán přemůže dva chlapy a já se také ještě mohu proti dvoum postaviti. To jsou dohromady čtyři, a tolik jich sem nepřijde."

Čeho se Jánoš obával, stalo se velmi brzo.

Najednou pozdvihl Sultán hlavu a počal hlasitě vrčeti. — Tím upozornil svého pána a tento se hned ohlédl směrem ke vsi, a spatřil dva jezdce, kteří odtamtud k jeho chatě klusali.

Poznal v nich hraběcí hejduky a pospíšiv ku dveřím, zaklepal na ně třikrát, dávaje tím Jerdě umluvené znamení, že se někdo k jeho chatě blíží.

Jezdci brzo přiklusali a stanuli před chatou, byvše od Sultána hrozivým štěkotem uvítáni.

Jánoš stál proti nim, opíraje se o motyku a ze své krátké dýmky silně bafaje.

Jeden z hejduků jej ostovil dosti hrdbě:

"Proč nejsi ve službě u koní?"

"Chcete-li to vědět, dojeďte si na pustu a tam se dovíte, že jsem svou obhlídku již vykonal, když jste vy ještě spali a že v noci vlci zase jedno hříbě napadli. Proto pojedu dnes v noci se svým Sultánem na stráž, abych těm hladovým bestiím jejich choutky zahnal. Máte-li chuť a nejste-li lenoši, přijeďte v noci za mnou na pustu a můžete hlídat se mnou."

"Byl dnes někdo u tebe?"

"Já tu neviděl nikoho. Kdo by byl u mne býval?"

"Ten lump, ten Josef!" odpověděl hejduk zhurta. "Však ty o tom budeš vědět. My máme poručeno, abychom ho vypátrali a na zámek k panu hraběti ho přivedli. Ale on utekl, a lidé ho viděli, že běžel ku tvému baráku."

Jánoš zůstal docela klidným a odvětil lhostejně:

"Pakli zde skutečně byl, muselo to býti v tu dobu, když jsem byl ještě na cestě; ale od té doby, co jsem doma, jsem ho tu neviděl."

Hejdukovi se to zdálo k pravdě podobným, a on se ho ještě jednou otázal:

"Tedy jsi ho skutečně neviděl?"

"Zde jsem vůbec neviděl nikoho. Ale počkejme—někoho jsem přece viděl, ačkoli byl ode mne daleko. Podle chůze a podoby mohl to býti on, ačkoli to s jistotou tvrdit nemohu. Kdo pak také může dávat na každého člověka pozor, když má plnou hlavu jiných starostí —jako já s těmi proklatými vlky."

"Kde pak jsi toho člověka viděl?" ptal se hejduk dále.

"Když jsem se asi před hodinou vracel domů," odpověděl Jánoš, tváře se při tom docela lhostejně, "spatřil jsem nedaleko od své chaty člověka, který měl, jak se zdálo, velmi na spěch a který pak svou chůzi ještě více urychlil, když mě spatřil. Já jsem si ho sice dále nevšímal, ale podle chůze a postavy by to mohl být Josef."

"Kterým směrem šel ten člověk?"

"Tamhle v tu stranu!" odvětil Jánoš a ukázal rukou na východ. "A již také bych podle toho soudil, že to byl Josef. Tam právě leží Velká Ves (Nagyfalu) a on tam má příbuzné a přátele — a zvláště svého strýce Maroše. Ten je velmi chytrý lišák a pakli se k němu Josef utekl, budete po něm marně pátrati. Budete-li ho chtít dostati, musíte si pospíšit, abyste tam byli dříve než on."

"O tom Marošovi jsem již také slyšel," zabručel hejduk. "A ten že by byl Josefovým strýcem?"

"On mi o tom aspoň vypravoval."

"Pak si musíme pospíšit. Pojď, kamaráde!"

Obrátil svého koně a cválal se svým druhem v tu stranu, kterou mu byl Jánoš naznačil.

Tento se za nimi tak dlouho díval, až mu zmizeli s očí, a pravil pak, mna si spokojeně ruce:

"Šťastnou cestu! Hledejte si ho tam! Však vy ho nenajdete!"

Pak se vrátil s chvatem do chaty a oznámil svým chráněncům, že je prozatím to nebezpečí šťastně odvráceno a že doufá, že budou aspoň pro tento den jisti.

"Ale hned jak se setmí, musíme se vydati na cestu," doložil pak.

"Ale je otázka, v kterou stranu se máme dáti," podotkl Evgen.

"Nyní musíme především na to pamatovati, abychom tu ubohou paní co nejdříve z okolí zámku Oroše odvezli. Čím dále, tím bude jistější. Máš nějaký plán?"

"Ano, víš, kde je zámek Arpadov?"

"Velmi dobře! Ale ten jest až za Dunajem a odsud tam máme několik dní cesty."

"To je právě dobře; neboť pravíš sám, čím dále odsud, tím bude lépe. Jak sám víš, žije na tom zámku moje teta Vladanová."

"Ano, je to velmi hodná paní, která zasluhuje všecku čest."

"K té paní mám největší důvěru a chci tam dopraviti naši Adu, aby se tam zotavila. Tam také naleznu pomoc a pak se chci vydati přes Bosnu do Albanie, kde mám několik dobrých přátel — a Adu chci vzíti s sebou."

Tento den minul bez dalšího nebezpečí, a již se počalo stmívati.

Od vzdálené vsi se tam zanášely čistým a klidným vzduchem zvuky večerního klekání.

Poněvadž byl po celé odpůldne v okolí chaty neporušený klid panoval, vyšla Ada, která byla již značně zotavena, ze svého tmavého a dusného úkrytu do světničky a posadila se u stolu na lavici.

V tu dobu byla v chatě mimo Evgena pouze Jerda, neboť byl Jánoš pozdě odpoledne ještě jednou někam odjel, ale přislíbil, že bude do slunce západu zase zpátky.

Ada byla velmi smutna. — Rozmlouvala s Evgenem a s Jerdou o svém soužalém postavení, a oni jí hleděli dodati útěchy a posily.

Ada si smutně vzdechla.

ADRESÁŘ ČESKÝCH SPOLKŮ.

OMAHA.

Řád Palacký č 1 ZCBJ.

odbývá své pravidelné schůze každou čtvrtou neděli v měsíci o 2. h. odp. v síni p. Klepetky na 13. a William ul. Předs. Jan Rosický, taj. J. V. Mašek, 1237 So. 12 St., účet. V. A. Soubrada, 1317 Williams ul., pokl. Fr. Mach

Těl Jed Sokol v Omaha

odbývá své pravidelné schůze každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci večer ve své místnosti 2229 So. 13th St. Předs. Václav Bureš, tajemník Karel Špalek, 1227 So. 15th St, účetník Karel Štěnička, 419 So. 13th St., Pokladník Ant. Kment, 1347 So. 15th Str

Podp Sokol Tyrš č 1.

odbývá své schůze dvakrát měsíčně, každou 1. neděli a 3. pondělí v měsíci v síni Metzově. Celoroční schůze odbývá se 1. neděli v říjnu, půlletní schůze 1. neděli v dubnu a čtvrtletní v lednu a srpnu Předseda John Chleborád, místopředseda Fr. Svojtek, taj. Anton Novák 1310 Williams ul., účetník Fr. Přenosil, 1245 jižní 13tá ul., pokladník F. Kuncl, 1316 So. 13. Str., výbor majetku na 3 roky Jos. Vopálka, výbor účetní Josef Kašpar a Jos. Mertz, praporečník Krajíček, výp. pr. F. Maslíko, dozorce Philip Svoboda, náčelník A. Kapek, výp. náč. Šimon Rokusek zástup do Č. N. H. Spolku, Josef Kašpar.

Bohemia Lože č 814 AOUW.,

odbývá své pravidelné schůze v Národní síni každou 2. a 4. středu večer. F. W. Bandhauer M. P. Vác. J. Pakeš, Záp 1518 William Str., J. V. Vacek, účetn k, 2219 So. 14. Str., O. Rosewater, spol. lékař, 222 Bee Building

Tábor Columbus č 69 WOW.

odbývá schůze každé 1. neděle a 3. úterý v měsíci v síni p. Jos. Klepetky, na 13. a William ulic. Vel. konsul Frank Svoboda, místokonsul, Frank Semin st., pokladník Frank J. Semin. 14th and Williams, klerk F J Fitle, 211 N. 22 st. So. Omaha; průvodčí Jan Fiala, vnitřní strážce Václav Vejvoda, venkovní strážce Frank Vejvoda, výbor majetku na 3 roky Karel Štěpán.

Tábor Nebraska č 4771 MWA.

odbývá své pravidelné schůze každou prvou a třetí středu v měsíci v osm hodin večer v síni pana Jana Hrocha. Konsul K. Smrkovský, 1113 Dominion St.; návodčí Mike Votava, bankéř Jos. Vopálka, 3. a William ulice; klerk J. F. Příbyl, 810 Hickory.; průvodčí Fr. Velechovský; vnitřní stráž Karel Šardiant; venkovní stráž John Strnad; výbor majetku Rud. Beran, Jan. Chleborád, Josef Fiala.

Tábor Nebrasská Lípa č. 183 WOW.

odbývá schůze každé poslední úterý v měsíci v síni Hrochově. Josef Šíp, předseda, 1012 Homer St.; Vác. Dolejš, místopředseda, 1310 So. Garfield St., John Šafář, pokladník, 1232 So. 13th St; A. F Novák, taj., 1310 William St; Frank Swoboda, průvodčí.

Sbor Vlastislava č 29 JČD

odbývá schůze každou 2. neděli v měsíci v Sokolovně o 2½ hod. odp. Vysloužilá předs. Marie Michal 1808 Mason ul. předsedkyně Anna Kalina, náměstka Josefina Machová, tajemnice Marie Rosický, účetnice Nellie Svobodová pokladnice Anna Pířhová, dozorkyně Marie Pecháč, výbor majetku Frant. Fitlová, Marie Stefan, M. Kapková.

Sbor Boleslava č 60 JČD.

odbývá schůze každou 2. neděli v měsíci, v Národní síni o 2. h. odp. Předs. Anna Krejčí, tajemnice Vinci Čermák 1247 jižní 14 ul. účetnice Marie Příborská 1211 jižní 12. ul., pokladnice Antonie Kment, náměstka Marie Rajtera, dozorkyně Josefa Jelen. Výbor majetku Marie Bečan, Kateřina Benák, Jos. Rousek.

Sbor Hvězda Nové Doby č 86 JČD.

odbývá své schůze každou 3. neděli v měsíci ve 2. hod. odp. v síni Metzově. Předsedkyně A. Chleborád 1407 William, účetnice Emilie Chleborád 1410 Williams, pokladnice M. Zikmund, 1920 So 12th st., tajemnice Vilh. Bartoš. 1234 So. 13th St.

Sbor Martha Grove č 10

odbývá své pravidelné schůze vždy 4. neděli v měsíci, v Sokolské síni. Předsedkyně Mary Boukal, místopředsedkyně Anna Krejčí, tajemnice Rosie David, 1253 So. 16 St., pokladnice Josie Janeček, průvodkyně Fannie Pešek a Fannie Opočenský, lékař Dr. L. Svoboda.

Podp sbor Sokolek Tyrš č 1.

odbývá své schůze jednou měsíčně a sice každou druhou neděli v síni Metzově. Předsedkně Františka Koutský, místopředsedkyně Marie Bečán, tajemnice Antonie Stejskal, 2413 So. 24th & S str. účetnice Marie Bílek, 36 a Charles St. Omaha, pokladnice Anežka Musílek, výbor majetku Františka Štěpán a Anna Bílek, účetní výbor Božena Dušek a Marie Matějka, dozorkyně Marie Říha.

Eliška Přemyslovna, č. 77, ZČBJ.

Schůze prozatím třetí neděli v měsíci o 2. h. odpol. v síni br. J. Klepetky na 13. a William. předsedka Antonie Kment, 1247 So. 15th St., účetnice Marie Opočenský, tajemnice Josefa Steiger, 1407 So. 4th St., Omaha, Neb.

Tábor Myrta čís. 922 R. N. A.

odbývá schůzi první neděli v měsíci, v sokolské síni. Předsedka Marie Boukal, místopředsedka Julie Votava, tajemnice Marie Urbánek, 3024 S. 18. St., pokladnice Anna Zíškovský, kancliřka Mary Smrkovský, marš. Pavla Hanzelín, vnitř. stráž R. Hrubý, venk. stráž Mary Pěchota; výbor majetku Anna Šemík, Frant. Pešek, Ant. Stejskal; spolkový lékař Louis Svoboda. Mary Boukal vyslankyně do sjezdu, Pavla Hanzelín místovysl.

Věrnost Západu, č. 474 Bratrská Unie v Americe.

Odbývá své schůze každou 1. neděli odp. a 3. pátek večer v měsíci v síni Praha Hotel. Sl. Antonie Tříska, sekretářka, 1705 So. 9th Street.

SOUTH OMAHA

Těl Jed Sokol v So Omaha

odbývá své pravidelné schůze jednou měsíčně a sice každé 1ní pondělí v měsíci v místnosti Jana Koutského, na rohu 20. a Q. Starosta Bedř. Dienstbier, tajemník Fr. Benák, 108 18th a N St., účetník Vác. Vrabec, 16th a S St., pokladník František Hájek, 20, mezi N a O ul.

Praha Lože č 328 AOUW.

odbývá své pravidelné schůze 1. a 3. středu v měsíci v síni p. Koutského, na 20. a Q ulici. Thomas Lisec Mistr Práce, Mike Volenec dílovedoucí, Anton Kubát dozorce, Frank J. Fitle taj. 211 N 22., Fr. Dvořák účetník 21. a S St., Rudolph Palík pokład., John Sitera průvodčí, Vincenc Mareš vnitřní strážce, Frank Jaroš venkovní stráž.

Řád Palmové Dřevo č 7

Kruh Dřevařek, v So. Omaze, odbývá schůze své každé poslední pondělí v měsíci v místnosti Br. Koutských. Marie Vomáčka Důstojná poručnice, Katie Vomáčka místopředsedka. Katie Vocásek, 307 So. 23. Str., tajemnice, Františka Pivoňka bankérka, Anna Vlach věštkyně, Barbora Racek, průvodčí, Elen. Ebel, vnitřní stráž, Terezie Vocásek venkovní stráž.

OMAHA-CHICAGO
ILLINOIS CENTRAL
CENTRAL MISSISSIPPI VALLEY ROUTE
RAILROAD
MINNEAPOLIS AND ST PAUL

"The Limited," evening train, and "The Express," noon train, from Omaha for Chicago.

UNEXCELLED SERVICE

Day train and evening train from Omaha for Minneapolis and St. Paul.

Tickets of agents of connecting lines.
W. H. BRILL, Dist. Pass'r Agt., Omaha.

A. H. HANSON, G.P.A., Chicago. J. F. MERRY, A.G.P.A. Dubuque.

ZÁDUCHA rychle vyléčena. — The Swedish Asthma Cure to dokáže. Balíček na zkoušku zašle se zdarma. 107m6
Collins Bros. Med. Co. St. Louis, Mo.